

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3724/2025
07.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Енике Вег, адвокат из ..., против туженог „Музеј савремене уметности Београд“, чији је пуномоћник Никола Вујиновић, адвокат из ..., ради поништаја уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 488/25 од 09.05.2025. године, у седници одржаној 07.05.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 488/25 од 09.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 126/22 од 19.07.2024. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење о отказу уговора о раду број ...-.../... од 15.12.2021. године којим је тужилци отказан уговор о раду број ...-.../... од 01.12.2021. године и обавезан тужени да тужилцу врати у радни однос на неодређено време са пробним радом до шест месеци, сагласно уговору о раду број ...-.../... од 01.12.2021. године у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 183.375,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 488/25 од 09.05.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 126/22 од 19.07.2024. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених пред другостепеним судом, на коју се неосновано у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је засновала радни однос са туженим на неодређено време уз пробни рад до 6 месеци, односно до 01.06.2022. године на радном месту ... – Чланом 2. уговора о раду одређен је обим послова које ће тужила обављати. Чланом 5. уговора предвиђено је да ће праћење и оцењивање пробног рада вршити комисија коју одреди послодавац, а који је дужан да најкасније 5 дана пре истека пробног рада достави писани извештај директорки музеја о способностима запослене да самостално обавља послове ради којих је засновала радни однос, да ће тужили радни однос престати ако за време пробног рада не покаже одговарајуће стручне и радне способности, те да свака страна може уговор отказати у току трајања уговора са отказним роком не краћим од 5 дана. Даном ступања на рад тужиле образована је комисија за праћење пробног рада у саставу ББ – руководилац фотографије, филма, videa и дигиталних медија – кустос, у својству председника, затим ВВ – кустос депоа у својству члана и ГГ, запослена на пословима књиговође – организатора материјално-финансијских и општих послова у одељењу за финансије у својству члана. Одређено је да ће комисија пратити пробни рад запосленог у трајању до 6 месеци, а своје мишљење о резултатима пробног рада у форми писаног извештаја дужна је да достави директорки музеја у року од 5 дана од истека пробног рада. У свом мишљењу од 14.12.2021. године, комисија је навела да је на основу непосредног увида у начин, квалитет, ефикасност и рада запослене, овде тужиле, оценила да запослена није показала одговарајуће радне и стручне способности за обављање наведених послова. Након тога, решењем туженог од 15.12.2021. године тужили је отказан уговор о раду у коме је наведено да тужили престаје радни однос закључно са петим даном од дана достављања решења. Разлог давања отказа је што тужила није показала одговарајуће радне стручне способности. За време трајања пробног рада у периоду од 01.12.2021. године до 14.12.2021. године, оцена износи 2 поена од максималних 5 поена, што је радна способност у категорији ниске вредности и представља најнижу оцену радних стручних способности. У образложењу решења о отказу уговора о раду наведено је да тужила показује ниску мотивисаност и посвећеност раду, не преузима иницијативу и није усмерена на остваривање резултата рада и тешко прихвата нове радне задатке. Однос према послу спада у категорију ниске вредности, тужила не усваја или изразито слабо усваја нова знања и тешко се прилагођава новим условима рада, показује отпор према инструкцијама, неспремност њиховог усвајања у делокругу својих послова. Како није показала одговарајуће радне и стручне способности, то јој је отказан уговор о раду.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле основан. Ово из разлога што тужена у решењу о отказу није дала образложење којим се дају разлози за доношење решења, односно дати су наводи у спорном решењу који су уопштени, паушални, а посебно имајући у виду да је тужила само два дана пре доношења решења о отказу уговора о раду путем

електронске пошиљке коју је упутила директорки тужене исту обавестила да постоји проблем јер имају око 3.000 непрокњижених докумената, да књиговодство није рађено по међународним стандардима, да су многа конта неисправна и неусаглашена са трезором за целу годину, те да је молила састанак да би је упознала са стањем у рачуноводству и предложила решења. У образложењу о отказу уговора о раду није објашњено како је донета одлука чланова комисије у погледу оцене стручности, а везано за оцењивање надгледања рада тужиле, нити је тужилци као запосленој у смислу препоруке број 166. уз Конвенцију МОР-а број 158 претходно дата инструкција и писмено упозорење због незадовољавајућег вршења посла уз постављени одговарајући рок за побољшање рада. Осим тога, прекршена је одредба члана 36. став 3. Закона о раду којим је прописано да пре истека времена за који је уговорен пробни рад, послодавац или запослени могу да откажу уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од 5 радних дана, што у овом случају није испоштовано.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда. Сагласио се са наводима првостепеног суда и оценом да тужена није образложила како је формирала комисију, да ли је комисија била стручна за процену и праћење пробног рада тужиле, јер два од три члана немају стручна знања и способност на основу којих би се могли сматрати квалификованим да буду чланови ове комисије, нити су могли да дају стручну оцену рада тужилци. У оцени комисије није дат конкретан доказ за изнете тврдње о раду, способностима и мотивисаностима тужиле. Разлози су паушалне природе и садрже паушалне наводе о недостацима у раду тужиле.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Према члану 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, прописано је да послодавац запосленом може дати отказ уговора о раду ако не остварује резултате рада или нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради.

Тужилца је засновала радни однос при чему је предвиђен и пробни рад иако је раније имала радног искуства из те области. Међутим, имајући у виду садржину решења о отказу уговора о раду, правилно су нижестепени судови закључили да су разлози наведени у решесу о отказу паушалне природе. Наведене су констатације, а не проверљиве чињенице. У решењу не постоје јасно применљиви критеријуми за отказ, што је тужени био дужан да наведе. Није наведено у чему се састоји немотивисаност, није наведено које налоге није поштовала. Није наведено у чему се огледа неусмереност на остваривање резултата рада, а при томе, није узето у обзир да је тужилца два дана пре добијања решења о отказу уговора о раду електронским путем обавестила директорку о проблемима са којима се суочила на радном месту везано за непрокњижена документа и да књиговодство није рађено по међународним стандардима, те да је тражила састанак да би се упознала са стањем у рачуноводству и предложила решење. Уопштено образложење о неиспуњавању радних задатака не може бити основ за отказ уговора о раду. Конкретизација пропуста мора бити наведена у образложењу решења о отказу уговора о раду, што је у овом случају изостало. Осим тога, правилно је закључено да је повређена и одредба члана 36. став 2. Закона о раду, јер назначени пропис предвиђа да послодавац или запослени могу да откажу уговор о раду са отказним роком који не може бити краћи од 5 радних дана. У овом случају тај рок није испоштован, па су нижестепени судови правилно закључили да је тужбени захтев тужиле основан.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност побијане одлуке. У ревизији се углавном понављају наводи који су већ истицани у жалби, а које је другостепени суд ценио и закључио да су исти неосновани, дао разлоге у прилог таквог схватања, што прихвата и Врховни суд. Стога се сви наводи из ревизије не могу прихватити као основани.

Правилна је одлука суда о трошковима поступка.

Сходно изнетом, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**